

Mục lục

Thành phố tình yêu và nỗi nhớ.....	3
Sợi nhớ sợi thương.....	5
Năm năm rồi không gặp.....	7
Tia nắng hạt mưa.....	9
Người hàng xóm.....	10
Bắt chọt trên bến đò ngang.....	12
Lá Diêu bông.....	14
Ngậm ngùi.....	16
Cuối cùng cho một tình yêu.....	17
Xuân Diệu.....	19
Chiều.....	20
Trường Sơn Đông, Trường Sơn Tây.....	21
Đôi mắt người Sơn Tây.....	23
Chiều.....	25
Còn một chút gì để nhớ.....	26
Em vẫn đợi anh về.....	27
Hoa trắng thôi cài trên áo tím.....	29
Bên cửa sổ.....	32
Tự tình dưới hoa.....	34
Từ ấy.....	36
Thơ tình người lính biển.....	37
Đừng nhìn em như thế.....	39
Ông đồ.....	41

Màu tím hoa sim.....	43
Thơ sầu rụng	46
Tiếng sáo thiên thai.....	47
Thơ Bùi Công Minh	48
Quê hương	50
Hương thầm	52
Trúc đào.....	54
Chùa Hương	56
Không đề gởi mùa đông.....	62
Quê hương - bài học đầu cho con.....	63
Chút tình đầu.....	65
Lý qua cầu	67
Thơ tình cuối mùa thu.....	68
Thuyền và biển	70
Áo lụa Hà Đông.....	72
Tuổi mười ba.....	74
Gửi em dưới quê làng.....	76
Cho một ngày sinh.....	78
Tống biệt hành	79
Nhớ	81
Lời tỏ tình trên đảo Ông Đen	82
Rừng xưa có già từ quan	84
Ngày xưa Hoàng Thị.....	85
Dặm về.....	88
Đây thôn Vĩ Dạ	89
Tình quê.....	90
Nụ hoa vàng mùa xuân.....	92
Vàm Cỏ Đông	94
Đợi	96
Hai sắc hoa ti gôn	97
Thơ viết ở biển.....	99

Thành phố tình yêu và nỗi nhớ

Nguyễn Nhật Ánh

Hàng me xanh ngắt
Có tự bao giờ
Mà nay đứng đó
Cho em làm thơ

Con đường ta qua
Đến nay bao tuổi
Em qua trăm tuổi
Em lại nghìn lần
Sao còn bồi rồi
Khi cầm tay anh.

Bầu trời hình vuông
Nằm trên cao ốc
Mặt trời đứng nấp
Sau những mái nhà
Để dành bóng mát
Cho người đi xa.

Em ơi, lắng tai
Nghe thành phố thở
Bằng tiếng sóng vỗ
Dưới những thân tàu
Bằng hương rừng già
Trên vai bộ đội
Bằng hương đồng nội.
Thanh niên xung phong
Bằng mùi dầu xăng
Bằng bao tiếng động
Âm thanh cuộc sống.

Gõ đến ngày đêm
Anh đi cùng em
Qua trăm góc phố
Lòng chẳng hề quên
Từng viên đá nhỏ.

Nay chiến trường xa
Dấu nhiều gian khổ
Trái tim thành phố
Vẫn đập trong người
Như là cuộc sống
Như là tình yêu
Như là nỗi nhớ
Suốt đời mang theo.

Sợi nhớ sợi thương

Thuý Bắc

Trường Sơn đông
Trường Sơn tây

Bên nắng đốt
Bên mưa quây

Em dang tay
Em xòe tay

Chẳng thể xua tan mây
Chẳng thể nào
che anh được

Rút sợi thương
Chấp mái lợp

Rút sợi nhớ
Đan vòm xanh

Nghiêng sườn đông
Che mưa anh

Nghiêng sườn tây
Xoà bóng mát

Rợp trời thương
Màu xanh suốt

Em nghiêng hết
Về phương anh.

1973

Năm năm rồi không gặp

Phạm Văn Bình

... Năm năm rồi không gặp
Từ khi em lấy chồng
Anh dặm trường mê mải
Đời chia hai nhánh sông

Phong thư tình ngậy dại
Và vai môi rất mềm
Những hẹn hò cuống quýt
Trên lối xưa thiên đường

Ngày nhà em pháo nổ
Anh cuộn mình trong chăn
Như con sâu làm tổ
Trong trái vải cô đơn

Ngày nhà em pháo nổ
Tâm hồn anh rớm máu
Ôi nhát chém hư vô
Ôi nhát chém hư vô

Năm năm rồi đi biệt
Đường xưa quên lối về
Trong đìu hiu gió cuốn
Năm chơ vơ gác chuông

Năm năm rồi trở lại
Một màu tang ngút trời
Chúa buồn trên thánh giá
Mắt nhạt nhoà mưa qua

Năm năm rồi không gặp
Từ khi em lấy chồng
Thương người em năm cũ
Thương goá phụ bên sông

Tia nắng hạt mưa

Lệ Bình

Hình như trong từng tia nắng
Có nét tinh nghịch bạn trai
Hình như trong từng tia nắng
Biết chiều tiếng ve ngân dài.

Hình như trong từng hạt mưa
Có nụ cười duyên bạn gái
Hình như trong từng hạt mưa
Có dòng lưu bút đọng lại...

Tia nắng hạt mưa trẻ mãi
Màu hoa phượng đỏ vô tư
Bạn ơi, đừng trách vô cớ
Làm buồn tia nắng hạt mưa!

Người hàng xóm

Nhà nàng ở cạnh nhà tôi
Cách nhau cái giậu mùng tơi xanh rờn
Hai người sống giữa cô đơn
Nàng như cũng có nỗi buồn giống tôi.

Giá đừng có giậu mùng tơi
Thế nào tôi cũng sang chơi thăm nàng
Tôi chiêm bao rất nhẹ nhàng
Có con bướm trắng thường sang bên này...

Bướm ơi, bướm hãy vào đây
Cho tôi hỏi nhỏ câu này chút thôi
Chả bao giờ thấy nàng cười
Nàng hong tơ ướt ra ngoài mái hiên

Mắt nàng đắm đắm trông lên
Con bướm bướm trắng về bên ấy rồi
Bỗng dưng tôi thấy bồi hồi
Tôi buồn tự hỏi: hay tôi yêu nàng?

Không, từ ân ái nhớ nhàng
Tình tôi than lạnh tro tàn làm sao!

Tơ hong nàng chả cất vào
Con bướm bướm trắng hôm nào cũng sang.
Mấy hôm nay chẳng thấy nàng
Giá tôi cũng có tơ vàng mà hong
Cái gì như thế nhớ mong?
Nhớ nàng, không, quyết là không nhớ nàng

Vâng, từ ân ái nhớ nhàng
Lòng tôi riêng nhớ bạn vàng ngày xưa.
Tâm tâm giờ cứ đổ mưa
Hết hôm nay nữa là vừa bốn hôm!

Cô đơn buồn lại thêm buồn
Tạnh mưa bướm bướm biết còn sang chơi?

Hôm nay mưa đã tạnh rồi
Tơ không hong nữa, bướm lười không sang
Bên hiên vẫn vắng bóng nàng
Rưng rưng tôi gục xuống bàn... rưng rưng
Nhớ con bướm trắng lạ lùng
Nhớ tơ vàng nữa, nhưng không nhớ nàng
Hỡi ơi bướm trắng tơ vàng
Mau về mà chịu tang nàng đi thôi
Đêm qua nàng đã chết rồi
Nghẹn ngào tôi khóc, quả tôi yêu nàng
Hồn trình còn ở trần gian
Nhập về bướm trắng mà sang bên này

Bất chợt trên bến đò ngang

Đỳnh Trâm Ca

Chiều qua bến đò ngang
tình cờ nghe bài hát cũ
người hành khách mù và cô gái nhỏ
cây guitar lạc phím
cũ mèm
chiếc thau nhôm móp méo
vàng ố
những đồng tiền

Cô bé hát
nỗi đau mênh mông của người tình phụ
chiều bay mưa hiu hắt dòng sông
khách qua đò cuối năm lúa thưa
có người dừng lại
mở bóp
tôi cho tay vào túi
rỗng không

Mấy mươi năm rồi người con gái qua sông
tôi viết lời ca sao buồn quá vậy?
những lời ca cho lòng tôi thừa ấy
ai biết bây giờ
bố con người hành khất dùng để hát ăn xin

Chiều rây rây những bụi mưa êm
kỷ niệm cũ không hề sống lại
trong tôi chỉ loé lên câu hỏi
biết bố con người hát rong kiếm đủ sống không?

Lá Diêu bông

Hoàng Cầm

Váy Đình Bảng buồng chùng cửa võng

Chị thần thơ đi tìm

Đồng chiều

Cuống rạ

Chị bảo

- Đứa nào tìm được Lá Diêu bông

Từ nay ta gọi là chồng

Hai ngày Em tìm thấy Lá

Chị chau mày

- Đâu phải Lá Diêu bông

Mùa đông sau Em tìm thấy Lá

Chị lắc đầu

trông nắng vãn bên sông

Ngày cưới chị

Em tìm thấy Lá

Chị cười

xe chỉ ẩm trôn kim

Chị ba con

Em tìm thấy Lá
Xoè tay phủ mặt
Chị không nhìn
Từ thuở ấy
Em cầm chiếc Lá
Đi đầu non cuối bể
Gó quê vi vút gọi
Diêu bông hời...!
... Ơi Diêu bông!...

Ngậm ngùi

Nắng chia nửa bãi, chiều rồi...
Vườn hoang trính nữ xếp đôi lá rêu.
Sợ buồn con nhện giăng mau;
Em ơi! Hãy ngủ... anh hầu quạt đây.
Lòng anh mở với quạt này;
Trăm con chim mộng về bay đầu giường.
Ngủ đi em, mộng bình thường!
Ru em sẵn tiếng thùy dương mấy bờ...
Cây dài bóng xế ngăn ngơ...
- Hồn em đã chín mấy mùa thương đau?
Tay anh em hãy tựa đầu,
Cho anh nghe nặng trái sầu rụng rơi...

Cuối cùng cho một tình yêu

Trịnh Cung

Ừ thôi em về
Chiều mưa đông tới
Bây giờ anh vui
Hai bàn tay đôi
Bây giờ anh vui
Hai bàn chân mỗi
Thời gian nơi đây
Bây giờ anh vui
Một linh hồn rồi
Tình yêu xứ này.

Một lần yêu thương
Một đời bão nổi
Giã từ giã từ
Chiều mưa đông tới
Em ơi em ơi!

Sầu thôi xuống đây
Làm sao em nhớ

Mưa ngoài song bay
Lời ca anh nhỏ
Nỗi lòng anh đây.

1958

Xuân Diệu

Trăng nhập vào dây cung nguyệt lạnh,
Trăng thương, trăng nhớ, hơi trăng ngần!
Đàn buồn, đàn lặng, ôi đàn chậm,
Mỗi giọt sương tàn như lệ ngân.

Mây vắng trời trong, đêm thủy tinh
Linh lung bóng sáng bỗng rùng mình,
Vì nghe nường tử trong câu hát
Đã chết đêm rằm theo nước xanh.

Thu lạnh, càng thêm nguyệt tỏ ngời,
Đàn ghê như nước, lạnh, trời ơi.
Long lanh tiếng sỏi vang vang hận:
Trăng nhớ Tầm Dương, nhạc nhớ người...

Bồn bề ánh bạc biển pha lê;
Chiếc đảo hồn tôi rợn bốn bề...
Sương bạc làm tỉnh, khuya nín thở
Nghe sâu âm nhạc đến sao Khuê.

Chiều

Xuân Diệu

Hôm nay trời nhẹ lên cao
Tôi buồn không hiểu vì sao tôi buồn...
Lá hồng rơi lặng ngõ thôn
Sương trinh rơi kín từ nguồn yêu thương
Phát phơ hồn của bông hường
Trong hơi phiêu bạt còn vương máu hồng
Nghe chừng gió ý qua sông
E bên lau lách thuyền không vắng bờ
Không gian như có dây tơ
Bước đi sẽ đứt, động hồ sẽ tiêu
Êm êm chiều ngẩn ngơ chiều
Lòng không sao cả, hiu hiu khẽ buồn...

Trường Sơn Đông, Trường Sơn Tây

Phạm Tiên Duật

Cùng mắc võng trên rừng Trường Sơn
Hai đứa ở hai đầu xa thẳm
Đường ra trận mùa này đẹp lắm
Trường Sơn Đông nhớ Trường Sơn Tây

Một dãy núi mà hai màu mây
Nơi nắng nơi mưa, khí trời cũng khác
Như anh với em, như Nam với Bắc
Như Đông với Tây một dải rừng liên

Trường Sơn Tây anh đi, thương em
Bên ấy mưa nhiều, con đường gánh gạo
Muối bay rừng già cho dài tay áo
Rau hết rồi, em có lấy măng không?

Em thương anh bên Tây mùa đông
Nước khe cạn, bướm bay lên đá
Biết lòng anh say miền đất lạ
Chắc em lo đường chấn bom thù.

Anh lên xe, trời đổ cơn mưa
Cái gạt nước xua đi nỗi nhớ
Em xuống núi nắng về rực rỡ
Cái nhành cây gạt nỗi riêng tư.

Đông sang Tây không phải đường thư:
Đường chuyển đạn và đường chuyển gạo
Đông Trường Sơn, cô gái "ba sẵn sàng" xanh áo
Tây Trường Sơn bộ đội áo màu xanh

Từ nơi em gửi đến nơi anh
Những đoàn quân trùng trùng ra trận
Như tình yêu nói lời vô tận
Đông Trường Sơn nối Tây Trường Sơn

Đôi mắt người Sơn Tây

Quang Dũng

Em ở thành Sơn chạy giặc về
Tôi từ chinh chiến cũng ra đi
Cách biệt bao ngày quê Bất Bạt
Chiều xanh không thấy bóng Ba Vì

Vàng trán em mang trời quê hương
Mắt em dịu dịu buồn Tây Phương
Tôi nhớ xứ Đoài mây trắng lắm
Em có bao giờ em nhớ thương?

Mẹ tôi, em có gặp đâu không
Bao xác già nua ngập cánh đồng
Tôi cũng có thằng con bé dại
Bao nhiêu rồi xác trẻ trôi sông!

Từ độ thu về hoang bóng giặc
Điêu tàn ôi lại nổi điêu tàn!
Đất đá ong khô nhiều ngấn lệ
Em đã bao ngày lệ chứa chan?

Đôi mắt người Sơn Tây
U uẩn chiều lưu lạc
Buồn viễn xứ khôn khuây
Cho nhẹ lòng nhớ thương
Em mơ giùm tôi nhé
Bóng ngày mai quê hương
Đường hoa khô ráo lệ

Bao giờ trở lại đồng Bương Cấn
Về núi Sài Sơn ngắm lúa vàng
Sông Đáy chậm nguồn quanh Phủ Quốc
Sáo diều khuya khoắt thổi đêm trăng

Bao giờ tôi gặp em lần nữa
Chắc đã thanh bình rộn tiếng ca
Đã hết sắc mùa chinh chiến cũ
Còn có bao giờ em nhớ ta?

1949

Chiều

Hồ Dzêch

Trên đường về nhớ đây
Chiều chậm đưa chân ngày
Tiếng buồn vang trong mây...

Chim rừng quên cất cánh
Gió say tình ngây ngây
Có phải sâu vạ cổ
Chết trong hồn chiều nay?

Tôi là người lữ khách
Mây chiều khó làm khuây
Ngõ lòng mình là rừng,
Ngõ hồn mình là mây,
Nhớ nhà châm diều thuốc
Khói huyền bay lên cây...

Còn một chút gì để nhớ

Vũ Hữu Định

Phố núi cao phố núi đầy sương
Phố núi cây xanh trời thấp thật buồn.
Anh khách lạ đi lên đi xuống
May mà có em đời còn dễ thương.

Phố núi cao phố núi trời gần
Phố xá không xa nên phố tình thân
Đi dăm phút đã về chốn cũ
Một buổi chiều nào lòng bỗng băng khuâng.

Em Pleiku má đỏ môi hồng
Ở đây buổi chiều quanh năm mùa đông
Nên mắt em ướt và tóc em ướt
Da em mềm như mây chiều trong.

Xin cảm ơn thành phố có em
Xin cảm ơn một mái tóc mềm
Mai xa lắc bên đời biên giới
Còn một chút gì để nhớ để quên

Em vẫn đợi anh về

Lê Giang

Năm tháng đợi mưa rừng
Ngày đêm vui sương núi
Em vẫn chờ vẫn đợi
Anh sẽ về với em...

Đợi phút giây bình yên
Chờ đạn bom ráo tạnh
Để được ngồi bên anh
Để được yêu, được giận.

Để được hôn, được ghen
Để vui và ưu phiền
Để làm chồng làm vợ.

Như buồn căng đợi gió
Như trời xanh đợi chim
Như đời khát hoà bình
Như lòng em khát anh.

Bình yên và chiến tranh
Mùa xuân và bão tố
Ngày mai hay quá khứ
Mãi mãi là bên anh!

1.9.1979

Hoa trắng thôi cài trên áo tím

Kiên Giang

Lâu quá không về thăm xóm đạo
Tù ngày binh lửa cháy quê hương
Khói bom che lấp chân trời cũ
Che cả người thương nóc giáo đường.

Mười năm trước em còn đi học
Áo tím điểm tô đời nữ sinh
Hoa trắng cài duyên trên áo tím
Em là cô gái tuổi băng trinh.

Quen biết nhau qua tình lối xóm
Cổng trường đối diện ngõ lầu chuông
Mỗi lần chủ nhật em xem lễ
Anh học bài ôn trước cổng trường.

Thở ấy anh hiền và nhát quá
Nép mình bên gác thành lầu chuông
Để nghe khe khẽ lời em nguyện
Thơ thần chờ em trước thánh đường.

Mỗi lần tan lễ chuông ngừng đổ
Hai bóng cùng đi một lối về
E lệ em cầu kinh nho nhỏ
Thẹn thùng anh đứng lại không đi.

Sau mười năm lẻ anh thôi học
Nức nở chuông trường buổi biệt ly
Rộn rã từng hồi chuông xóm đạo
Tiễn nàng áo tím bước vu quy.

Anh nhìn áo cưới mà anh ngỡ
Chiếc áo tang liệm một khối sầu
Hoa trắng thôi cài trên áo tím
Giữ làm chi kỷ vật ban đầu.

Em lên xe cưới về quê chồng
Dù cách đò ngang cách mấy sông
Vẫn nhớ bóng vang thời áo tím
Nên tình thơ ủ kín trong lòng.

Từ lúc giặc ruồng vô xóm đạo
Anh làm chiến sĩ giữ quê hương
Giữ màu áo tím, màu hoa trắng
Giữ cả trường xưa, nóc giáo đường.

Giặc chiếm lâu chuông xây gác sủng
Sủng gầm rung đổ gạch nhà thờ
Anh gom gạch đổ xây tường lũy
Chiếm lại lâu chuông, giết lẻ thù.

Nhưng rồi người bạn đồng trang lứa
Đã chết hiên ngang dưới bóng cờ
Chuông đổ ban chiều em nức nở
Tiễn anh ra khỏi cổng nhà thờ.

Hoa trắng thôi cài trên áo tím
Mà cài trên nắp cổ quan tài

Điểm tô công trận bằng hoa trắng
Hoa tuổi học trò mãi thắm tươi.

Xe tang đã khuất nẻo đời
Chuông nhà thờ khóc... tiễn người ngàn thu
Từ đây, tóc rũ khăn xô
Em cài hoa trắng trên mồ người xưa.

Bên cửa sổ

Song Hảo

Cao cao bên cửa sổ
có hai người hôn nhau
hai người rất trẻ
hãy im nghe
rì rầm đường phố
bên cửa sổ
có hai người
hôn nhau

Đêm chín rồi
rất khẽ
trăng ơi ghen nhé
có hai người
yêu nhau

Hoa dạ lý
dâng hương
đêm nay
hoa tình tường hơn cả

Nhớ nghe hoa
mùi hương thật khẽ

Mặt trận đêm nay
bình yên
anh lính về thăm phố phường
Cô gái vừa tan ca
hai người đến với hoa
hôn nhau
bên cửa
có bao người
đang yêu
hoa nhé
đêm nay?

20-10-83

Tự tình dưới hoa

Đinh Hùng

Chưa gặp em tôi vẫn nghĩ rằng:
Có nàng thiếu nữ đẹp như trăng
Mắt xanh lả bóng dờ hoang dại
Thăm thẳm nhìn tôi không nói năng.

Bài thơ hạnh ngộ đã trao tay
Ôi mộng nào hơn giấc mộng này?
Mùi phấn em thơm mùa hạ cũ,
Nửa như hoài vọng, nửa như say.

Em đến như mây chẳng đợi kỳ
Hương ngàn gió núi động hàng mi
Tâm tư khép kín đôi tà áo
Hò hẹn lâu rồi - em nói đi.

Em muốn đôi ta mộng chốn nào?
Ước nguyện đã có gác trăng sao
Chuyện tâm tình: dưới hoa thiên lý
Còn lối băng khuâng: Ngõ trúc đào.

Em chẳng tìm đâu cũng sẵn thơ
Nắng trong hoa với gió bên hồ
Dành riêng em đây. Khi tình tự
Ta sẽ đi về những cảnh xưa.

Rồi buổi u sầu em với tôi
Nhìn nhau cũng đủ lãng quên đời
Vai kề một mái thơ phong nguyệt
Hạnh phúc xa xa mỉm miệng cười.

Từ ấy

Tố Hữu

Từ ấy trong tôi bừng nắng hạ
Mặt trời chân lý chói qua tim
Hồn tôi là một vườn hoa lá
Rất đậm hương và rộn tiếng chim...

Tôi buộc lòng tôi với mọi người
Để tình trang trải với trăm nơi
Để hồn tôi với bao hồn khổ
Gần gũi nhau thêm mạnh khối đời

Tôi đã là con của vạn nhà
Là em của vạn kiếp phôi pha
Là anh của vạn đầu em nhỏ
Không áo cơm, cù bất cù bơ...

7.1938

Thơ tình người lính biển

Trần Đăng Khoa

Anh ra khơi
Mây treo ngang trời những cánh buồm trắng
Phút chia tay, anh dạo trên bến cảng
Biển một bên và em một bên

Biển ồn ào, em lại dịu êm
Em vừa nói câu chi rồi mỉm cười lặng lẽ
Anh như con tàu, lắng sóng từ hai phía
Biển một bên và em một bên

Ngày mai, ngày mai khi thành phố lên đèn
Tàu anh buông neo dưới chùm sao xa lắc
Thăm thẳm nước trôi, nhưng anh không cô độc
Biển một bên và em một bên

Đất nước gian lao chưa bao giờ bình yên
Bão thổi chưa ngừng trong những vành tang trắng
Anh đứng gác. Trời khuya. Đảo vắng
Biển một bên và em một bên.

Vòm trời kia có thể sẽ không em
Không hiểu nữa. Chỉ có anh với cỏ
Cho dù thế thì anh vẫn nhớ
Biển một bên và em một bên...

1981

Đừng nhìn em như thế

Lê Thị Kim

Đừng nhìn em như thế
Cháy lòng em còn gì
Sự nồng nàn của bề
Cướp mất hồn em đi

Đừng nhìn em như thế
Khắc giờ thành thiên thu
Mắc nợ đời dâu bể
Mắc nợ đời thơ si

Em đành làm chim nhỏ
Đứng hót chơi trong chiều
Thả đôi lời hoa cỏ
Cho đời bớt tịch liêu

Bởi tình yêu có thật
Vĩnh cửu trong cuộc đời
Bởi ghen tuông có thật
Xuống mồ rồi mới thôi

Đừng nhìn em như thế
Sự dịu dàng dường kia
Sẽ làm em chết ngạt
Hết một đời thơ si.

Ông đồ

Vũ Đình Liên

Mỗi năm hoa đào nở
Lại thấy ông đồ già
Bày mực tàu giấy đỏ
Bên phố đông người qua.

Bao nhiêu người thuê viết
Tám tắc ngợi khen tài:
"Hoa tay thảo những nét
Như phượng múa rồng bay".

Nhưng mỗi năm mỗi vắng
Người thuê viết nay đâu?
Giấy đỏ buồn không thắm;
Mực đọng trong nghiên sâu...

Ông đồ vẫn ngồi đấy,
Qua đường không ai hay.
Lá vàng rơi trên giấy;
Ngoài trời mưa bụi bay.

Năm nay hoa đào nở,
Không thấy ông đồ xưa.
Những người muôn năm cũ
Hồn ở đâu bây giờ?

Màu tím hoa sim

Hữu Loan

Nàng có ba người anh đi bộ đội
Những em nàng
Có em chưa biết nói
Khi tóc nàng xanh xanh

Tôi người vệ quốc quân
xa gia đình
Yêu nàng như tình yêu em gái
Ngày hợp hôn
nàng không đòi may áo mới
Tôi mặc đồ quân nhân
đôi giày đinh
bết bùn đất hành quân
nàng cười xinh xinh
bên anh chồng độc đáo
Tôi ở đơn vị về
Cưới nhau xong là đi
Từ chiến khu xa
Nhớ về ái ngại

Lấy chồng thời chiến binh
Mấy người đi trở lại
Lỡ khi mình không về
thì thương
người vợ chờ
bé bỏng chiều quê...

Nhưng không chết
người trai khói lửa
Mà chết
Người gái nhỏ hậu phương
Tôi về
không gặp nàng
Má tôi ngồi bên mộ con đầy bóng tối
Chiếc bình hoa ngày cưới
thành bình hương
tàn lạnh vây quanh

Tóc nàng xanh xanh
ngắn chưa đầy búi
Em ơi giây phút cuối
không được nghe nhau nói
không được nhìn nhau một lần

Ngày xưa nàng yêu hoa sim tím
áo nàng màu tím hoa sim
Ngày xưa một mình
đèn khuya
bóng nhỏ
Nàng vá cho chồng tấm áo
ngày xưa...

Một chiều rừng mưa
Ba người anh trên chiến trường Đông Bắc
Biết tin em gái mất
trước tin em lấy chồng;

Gió sớm thu về rờn rợn nước sông
 Đứa em nhỏ lớn lên
 ngợ ngàng nhìn ảnh chị
 Khi gió sớm thu về cỏ vàng chân mộ chí
 Chiều hành quân
 Qua những đồi sim
những đồi sim dài trong chiều không hết
 Màu tím hoa sim
 tím chiều hoang biên biệt
 Nhìn áo rách vai
 Tôi hát
 trong màu hoa
 (Áo anh sút chỉ đường tà
Vợ anh mất sớm, mẹ già chưa khâu...)

Thơ sầu rụng

(Vàng trắng)

*Tặng Hoài Thanh, người bạn đầu tiên
đã đưa lại cho ta cái hương vị say nồng
của cuộc đời và của văn chương*

Vàng trắng từ độ lên ngôi,
Năm năm bên cũ em ngồi quay tơ.
Để tóc vương vãn thơ sầu rụng,
Mái tóc buồn thơ cũng buồn theo.
Năm năm tiếng lụa xe đều...
Những ngày lạnh rớt, gió vèo trong cây.

Nhẹ bàn tay, nhẹ bàn tay,
Mùi hương hàng xóm bay đầy mái đông.
Nghiêng nghiêng mái tóc hương nồng,
Thời gian lặng rớt một dòng buồn tênh.

Tiếng sáo thiên thai

Ánh xuân lướt cỏ xuân tươi
Bên rừng thổi sáo một hai Kim Đồng.
Tiếng đưa hiu hắt bên lòng,
Buồn ơi! Xa vắng mệnh mông là buồn...

Tiên nga tóc xoắn bên nguồn,
Hàng tùng rủ rủ trên cồn đầu hiu;
Mây hồng ngừng lại sau đèo;
Mình cây nắng nhuộm, bóng chiều không đi.

Trời cao xanh ngắt. Ô kìa
Hai con hạc trắng bay về Bồng Lai!
Theo chim tiếng sáo lên khơi
Lại theo dòng suối bên người tiên nga!

Khi cao, vút tận mây mờ
Khi gần vắt vẻo bên bờ cây xanh,
Êm như lọt tiếng tơ tình;
Đẹp như Ngọc Nữ uốn mình trong không.
Thiên thai thoảng gió mơ mòng
Ngọc Chân buồn tưởng tiếng lòng xa bay...

Thơ Bùi Công Minh

Rất dài và rất xa
Là những ngày mong nhớ
Nơi sáng lên ngọn lửa
Là trái tim yêu thương.

Anh đang mùa hành quân
Pháo lặn dài chiến dịch
Bồi hồi đêm xuất kích
Chờ nghe tiếng pháo ran

Ngôi sao như mắt anh
Trong những đêm không ngủ
Giáo án em vẫn mở
Cho ánh sao bay vào

Ngày và đêm xa nhau
Đâu chỉ dài và nhớ
Thời gian trong cách trở
Đốt cháy ngời Tình Yêu

Pháo anh trên đồi cao
Nã vào đầu giấc Mỹ

Bục giảng dưới hầm sâu
Em cũng là chiến sĩ

Cái chết cúi gục đầu
Cuộc đời xanh Tươi Trẻ
Ngày đêm ta bên nhau
Những đêm ngày chiến đấu.

Quê hương

Giang Nam

Thuở còn thơ ngày hai buổi đến trường
Yêu quê hương qua từng trang sách nhỏ
"Ai bảo chăn trâu là khổ?"
Tôi mơ mang nghe chim hót trên cao.
Có những ngày trốn học
Đuổi bướm cạnh cầu ao
Mẹ bắt được...
Chưa đánh roi nào đã khóc
Có cô bé nhà bên
Nhìn tôi cười khúc khích...
Cách mạng bùng lên
Rồi kháng chiến trường kỳ
Quê tôi đầy bóng giặc
Từ biệt mẹ, tôi đi
Cô bé nhà bên (có ai ngờ)
Cũng vào du kích
Hôm gặp tôi vẫn cười khúc khích
Mắt đen tròn (thương thương quá đi thôi!)
Giữa cuộc hành quân không nói được một lời

Đơn vị đi qua tôi ngoái đầu nhìn lại
Mưa đầy trời nhưng lòng tôi ấm mãi...

Hoà bình tôi trở về đây
Với mái trường xưa, bãi mía, luống cày
Lại gặp em
Thẹn thùng nép sau cánh cửa
Vẫn khúc khích cười khi tôi hỏi nhỏ
Chuyện chồng con (khó nói lắm anh ơi!)
Tôi nắm bàn tay nhỏ nhắn, ngậm ngùi
Em vẫn để yên trong tay tôi nóng bỏng.

Hôm nay nhận được tin em
Không tin được dù đó là sự thật
Giặc bắn em rồi quăng mất xác
Chỉ vì em là du kích, em ơi!
Đau xé lòng anh chết nửa con người!

Xưa yêu quê hương vì có chim, có bướm
Có những ngày trốn học bị đòn roi
Nay yêu quê hương vì trong từng nắm đất
Có một phần xương thịt của em tôi.

Hương thơm

Phan Thị Thanh Nhàn

Cửa sổ hai nhà cuối phố
Không hiểu vì sao không khép bao giờ
Đôi bạn ngày xưa học cùng một lớp
Cây bưởi sau nhà ngan ngát hương đưa

Giấu một chùm hoa trong chiếc khăn tay
 Cô gái ngập ngừng sang nhà hàng xóm
 Bên ấy có người ngày mai ra trận

Họ ngồi im không biết nói năng chi
Mắt chột nhìn nhau rồi lại quay đi
Nào ai đã một lần dám nói?

Hoa bưởi thơm cho lòng bồi rồi
Anh không dám xin
 cô gái chẳng dám trao
Chỉ mùi hương đắm ám thanh tao
Không giấu được cứ bay diu nhẹ

Cô gái như chùm hoa lặng lẽ
Nhờ hương thơm nói hộ tình yêu
(Anh vô tình mà chẳng biết điều
Tôi đã đến với anh rồi đấy...)

Rồi theo từng hơi thở của anh
Hương thơm ấy thấm sâu vào lồng ngực
Anh lên đường
hương sẽ theo đi khắp
Họ chia tay
vẫn chẳng nói điều gì
Mà hương thơm mãi bước người đi.

1969

Trúc đào

Nguyễn Tất Nhiên

Trời nào đã tạnh cơn mưa
Mà giông tố cũ vẫn chưa muốn tàn
Nhà người, ta quyết không sang
Thù người, tôi cũng đêm nằm nghiền răng
Quên người, nhất định tôi quên
Mà sao gặp lại còn kiên nhẫn chào?
Chiều xưa có ngọn trúc đào
Mùa thu lá rụng bay vào sân em
Mùa thu lá rụng êm đềm
Như cô với cậu cười duyên dại khờ
Bởi vì hai đứa ngây thơ
Tình tôi dạo ấy là ngơ ngẩn nhìn
Thế rồi, trăng sáng lung linh
Em mười sáu tuổi giận hờn vu vơ
Sang năm mười bảy, không ngờ
Tình tôi nít nhỏ ngồi mơ cũng thừa
Tôi mười bảy tuổi buồn chưa?
Đầu tiên học mới dầm mưa cả ngày!
Chiều nay ngang cổng nhà ai

Nhủ lòng, tôi chỉ nhìn cây trúc đào
Nhưng mà không hiểu vì sao
Gặp người xưa lại nhìn nhau mỉm cười!

Chùa Hương

(Thiên ký sự của một cô bé ngày xưa)

Nguyễn Nhược Pháp

Hôm nay đi chùa Hương
Hoa cỏ mờ hơi sương
Cùng thầy me em dậy,
Em vấn đầu soi gương.

Khăn nhỏ, đuôi gà cao,
Em đeo dải yếm đào,
Quần lĩnh, áo the mới,
Tay cầm nón quai thao.

Me cười: "Thầy nó trông!
Chân đi đôi dép cong,
Con tôi xinh xinh quá!
Bao giờ cô lấy chồng?"

- Em tuy mới mười lăm
Mà đã lắm người thăm

Nhờ mỗi mai đưa tiếng,
Khen tươi như trăng rằm

Nhưng em chưa lấy ai
Vì thầy bảo người mai
Rằng em còn bé lắm
Ý đợi người tài trai.

Em đi cùng với me,
Me em ngồi cáng tre.
Thầy theo sau cưỡi ngựa,
Thắt lưng dài đỏ hoe.

Thầy me ra đi đò,
Thuyền mấp mênh bên bờ,
Em nhìn sông nước chảy,
Đưa cánh buồm lô nhô.

Mơ xa lại nghĩ gần.
Đời mấy kẻ tri âm?
Thuyền nan vừa lẹ bước,
Em thấy một văn nhân.

Người đâu thanh lạ nhường!
Tướng mạo trông phi thường.
Lưng cao dài, trán rộng.
Hỏi ai nhìn không thương?

Chàng ngồi bên me em.
Me hỏi chuyện làm quen:
"Thưa thầy đi chùa ạ?
Thuyền đông giới ôi chen!"

Chàng thưa vâng thuyền đông,
Rồi ngắm trời mênh mông,
Xa xa mờ núi biếc,
Phơn phớt áng mây hồng.

Dòng sông nước đục lơ,
Ngâm nga chàng đọc thơ!
Thầy khen hay, hay quá!
Em nghe rồi ngẩn ngơ.

Thuyền đi, bến Đục qua.
Mỗi lúc gặp người ra,
Thẹn thùng em không nói:
"Nam mô A-di-đà!"

Réo rắc suối đưa quanh,
Ven bờ, ngọn núi xanh,
Dịp cầu xa nho nhỏ:
Cảnh đẹp gần như tranh.

Sau núi Oản, Gà, Xôi,
Bao nhiêu là khỉ ngồi,
Tới núi con voi phục,
Có đủ cả đầu đuôi.

Chùa lấp sau rừng cây.
(Thuyền ta đi một ngày)
Lên cửa chùa em thấy
Hơn một trăm ăn mày.

Em đi, chàng theo sau,
Em không dám đi mau,
Ngại chàng chê hấp tấp,
Số gian nan không giàu.

Thầy me đến điện thờ.
Trầm hương khói toả mờ.
Hương như là sao lạc.
Lớp sóng người lô nhô.

Chen vào thật lắm công
Thầy me em lẽ xong

Quay về nhà ngang bảo:
"Mai mới vào chùa trong".

Chàng hai má đỏ hồng
Kêu với thằng tiểu đồng
Mang túi thơ bầu rượu:
"Mai ta vào chùa trong".

Đêm hôm ấy em mừng!
Mùi trầm hương bay lừng.
Em nằm nghe tiếng mõ,
Rồi chim kêu trong rừng.

Em mơ, em yêu đời,
Mơ nhiều... Viết thế thôi,
Kẻo ai mà xem thấy
Nhìn em đến nực cười.

Em chưa tỉnh giấc nồng,
Mây núi đã pha hồng.
Thầy me em sắp sửa
Vàng hương vào chùa trong.

Đường mây đá cheo veo,
Hoa đỏ, tím, vàng leo.
Vì thương me quá mệt,
Sấn sóc chàng đi theo.

Me bảo: "Đường còn lâu.
Cứ vừa đi ta cầu
Quan Thế Âm bồ tát
Là tha hồ đi mau".

Em ư? Em không cầu,
Đường vẫn thấy đi mau.
Chàng cũng cho như thế.
(Ra ta hợp tâm đầu).

Khi qua chùa Giải Oan,
Trông thấy bức tường ngang.
Chàng đưa tay, lẹ bút
Thảo bài thơ liên hoàn.

Tám tắc thầy khen hay,
Chữ đẹp như rồng bay.
(Bài thơ này em nhớ
Nên chả chép vào đây)

Ôi! Chùa trong đây rồi!
Động thắm bóng xanh ngời
Gấm thêu trần thạch nhũ,
Ngọc nhuộm hương trầm rơi.

Mẹ vui mừng hả hê:
"Tặc! Con đường mà ghê!"
Thầy kêu mau lên nhé,
Chiều hôm nay ta về.

Em nghe bỗng rưng rờ!
Nhìn ai luống ghen lời!
Giờ vui đời có vậy,
Thoảng ngày vui qua rồi!

Làn gió thổi hây hây.
Em nghe tà áo bay,
Em tìm hơi chàng thở!
Chàng ôi, chàng có hay?

Đường đây kia lên giờ.
Ta bước tựa vai cười,
Yêu nhau, yêu nhau mãi!
Đi, ta đi, chàng ôi!

Ngun ngút khói hương vàng,
Say trong giấc mơ màng

Em cầu xin Giới Phật
Sao cho em lấy chàng.

(Thiên ký sự đến đây là hết. Tôi tin rồi hai người lấy nhau,
vì không lấy được nhau thì cô bé còn viết nhiều. Lấy nhau rồi là hết
chuyện).

(Ngày xưa)

Không đề gởi mùa đông

Thảo Phương

Dường như ai đi ngang cửa
Hay là ngọn gió mãi chơi

Chút nắng thu vàng se nhẹ
Chiều nay
Cũng bỏ ta rồi

Làm sao về được mùa đông
Chiều thu - cây cầu...
Đã gãy

Lá vàng chìm bến thời gian
Đàn cá - im lìm - không quẫy
Ừ, thôi...
Mình ra khép cửa
Vờ như mùa đông đang về.

Quê hương - bài học đầu cho con

Đỗ Trung Quân

Lời mẹ:

Quê hương là gì hở mẹ
Mà cô giáo dạy phải yêu
Quê hương là gì hở mẹ
Ai đi xa cũng nhớ nhiều

Quê hương là chùm khế ngọt
Cho con trèo hái mỗi ngày
Quê hương là đường đi học
Con về rợp bướm vàng bay

Quê hương là con diều biếc
Tuổi thơ con thả trên đồng
Quê hương là con đò nhỏ
Êm đêm khua nước ven sông

Quê hương là cầu tre nhỏ
Mẹ về nón lá nghiêng che

Là hương hoa đồng cỏ nội
Bay trong giấy ngủ đêm hè

Quê hương là vòng tay ấm
Con nằm ngủ giữa mưa đêm
Quê hương là đêm trăng tỏ
Hoa cau rụng trắng ngoài thềm

Quê hương là vàng hoa bí
Là hồng tím giậu mồng tơi
Là đỏ đôi bờ dâm bụt
Màu hoa sen trắng tinh khôi

Quê hương mỗi người chỉ một
Như là chỉ một mẹ thôi
Quê hương có ai không nhớ...

Chút tình đầu

Đỗ Trung Quân

Những chiếc giỏ xe chở đầy hoa phượng
Em chở mùa hè của tôi đi đâu?
Chùm phượng vĩ em cầm là tuổi tôi mười tám
Thuở chẳng ai hay thầm lặng - mối tình đầu.

Mối tình đầu của tôi có gì?
Chỉ một cơn mưa bay đầy ngoài cửa lớp
Là áo người trắng cả giấc ngủ mê
Là bài thơ cứ còn hoài trong cặp
Giữa giờ chơi mang đến... lại mang về.

Mối tình đầu của tôi là anh chàng tội nghiệp
Mùa hạ leo cổng trường khắc nỗi nhớ vào cây
Người con gái mùa thu sau biết có còn gặp lại
Ngày khai trường áo lụa gió thu bay...

Mối tình đầu của tôi có gì
Chỉ một cây đàn nhỏ
Rất vu vơ nhờ bài hát nói giùm

Ai cũng hiểu - chỉ một người không hiểu
Nên có một gã khờ ngọng nghịu mãi... thành câm.

Những chiếc giỏ xe trưa nay chở đầy hoa phượng
Em hái mùa hè trên cây
Chở kỷ niệm về nhà
Em chở mùa hè đi qua còn tôi đứng lại
Nhớ ngẩn người tà áo lụa nào xa.

Lý qua cầu

Bé Kiên Quốc

Bằng lòng đi em...
Nhưng má anh đã mất.
Mịt mù xa Nam - Bắc khó đưa dâu.

Bằng lòng đi em...
Nữa mai rồi cách mặt.
Chuyên tâm tình muốn nói dễ chi đâu.

Bằng lòng đi em...
Dẫu chỉ nhờ câu hát.
Có chiếc xuồng ba lá của riêng nhau...

Bằng lòng đi em...
Mỗi khi buồn muốn khóc.
Một mình anh ca điệu lý qua cầu...

Thơ tình cuối mùa thu

Cuối trời mây trắng bay
Lá vàng thưa thớt quá
Phải chăng lá về rừng
Mùa thu đi cùng lá
Mùa thu ra biển cả
Theo dòng nước mệnh mang
Mùa thu và hoa cúc
Chỉ còn anh và em

Chỉ còn anh và em
Là của mùa thu cũ
Chợt làn gió heo may
Thổi về xao động cả:
Lối đi quen bỗng lạ
Cỏ lặt theo chiều mây
Đêm về sương ướt má

Hơi lạnh qua bàn tay
Tình ta như hàng cây
Đã bao mùa gió bão

Tình ta như dòng sông
Đã yên ngày thác lũ.

Thời gian như là gió
Mùa đi cùng tháng năm
Tuổi theo mùa đi mãi
Chỉ còn anh và em

Chỉ còn anh và em
Cùng tình yêu ở lại...
- Kìa bao người yêu mới
Đi qua cùng heo may.

Thuyền và biển

Em sẽ kể anh nghe
Chuyện con thuyền và biển

"Từ ngày nào chẳng biết
Thuyền nghe lời biển khơi
Cánh hải âu, sóng biếc
Đưa thuyền đi muôn nơi

Lòng thuyền nhiều khát vọng
Và tình biển bao la
Thuyền đi hoài không mỏi
Biển vẫn xa... vẫn xa

Những đêm trăng hiền từ
Biển như cô gái nhỏ
Thầm thì gửi tâm tư
Quanh mạn thuyền sóng vỗ

Cũng có khi vô cơ
Biển ào ạt xô thuyền
(Vì tình yêu muôn thuở
Có bao giờ đứng yên?)

Chỉ có thuyền mới hiểu
Biển mệnh mông nhường nào
Chỉ có biển mới biết
Thuyền đi đâu, về đâu

Những ngày không gặp nhau
Biển bạc đầu thương nhớ
Những ngày không gặp nhau
Lòng thuyền đau - rạn vỡ
Nếu từ giã thuyền rồi
Biển chỉ còn sóng gió"

Nếu phải cách xa anh
Em chỉ còn bão tố

Áo lụa Hà Đông

Nguyễn Sa

Nắng Sài Gòn anh đi mà chợt mát
Bởi vì em mặc áo lụa Hà Đông
Anh vẫn yêu màu áo ấy vô cùng
Thơ của anh vẫn còn nguyên lụa trắng.

Anh vẫn nhớ em ngồi đây tóc ngắn
Mà mùa thu dài lắm ở chung quanh
Linh hồn anh vội vã về chân dung
Bày vội vã vào trong hồn mở cửa

Gặp một bữa anh đã mừng một bữa
Gặp hai hôm thành nhị hỉ của tâm hồn
Thơ học trò anh chất lại thành non
Và đôi mắt ngất ngây thành chất rượu.

Em không nói đã nghe lòng giai điệu
Em chưa nhìn mà đã rộng trời xanh
Anh đã trông lên bằng đôi mắt chung tình
Với tay trắng em vào thơ điểm tuyệt

Em chợt đến, chợt đi, anh vẫn biết
Trời chợt mưa, chợt nắng chẳng vì đâu
Nhưng sao đi mà không bảo gì nhau
Để anh gọi, tiếng thơ buồn vọng lại.

Để anh giận mắt anh nhìn vụng dại
Giận thơ anh đã nói chẳng nên lời
Em đi rồi, sấm hồi chạy trên môi
Những ngày trắng trên vai buồn bỗng nặng.

Em ở đâu, hồi mùa thu tóc ngắn
Giữa họ anh màu áo lụa Hà Đông
Anh vẫn yêu màu áo ấy vô cùng
Giữ họ anh bài thơ tình lụa trắng.

Tuổi mười ba

Nguyễn Sa

Trời hôm nay mưa nhiều hay rất nắng?
Mưa tôi chả về bong bóng vỡ đầy tay
Trời nắng ngọt ngào.... tôi ở lại đây
Như một buổi hiên nhà nàng dịu sáng.

Trời hôm ấy mười lăm hay mười tám?
Tuổi của nàng tôi nhớ chỉ mười ba
Tôi phải van lơn ngoan nhé, đừng ngờ....
Tôi phải dỗ như là... tôi đã nhớn.

Tôi phải đợi như là tôi đã hẹn
Phải thẹn thò như sắp cưới hay vừa yêu
Phải nói vợ vào rất vội: người yêu
Nếu ai có hỏi thăm: ai thế?

Tôi nói lâu rồi.. nhưng ngập ngừng khe khẽ
Để giận hờn chim bướm chả giùm tôi
Nhưng rồi lòng an ủi "nắng chưa phai...."
Tình chưa cũ bởi vì tình chưa mới...."

Má vẫn đỏ, đỏ một màu con gái
Với những lời hiền dịu nhưng chua ngoa
Lòng vẫn ngỡ ngàng: tóc ướp bằng thơ
Sao hương sắc lên mắt mình thi tứ?....

Và đôi mắt nhìn tôi ngập ngừng chia sẻ
Đôi mắt nhìn trời nhẹ nhẹ mây nghiêng
Tôi biết nói gì? Cả trăm phút đều thiêng
Hay muốn nói nhưng lòng mình ngưỡng ngưỡng

Chân dúi bước và mắt nhìn vương vương
Nàng đến gần tôi chỉ dám... quay đi
Cả những giờ bên lớp học trường thi
Tà áo khuất thì thầm "chưa phải lúc...."

A'o nàng vàng tôi về yêu hoa cúc...
A'o nàng xanh tôi mến lá sân trường
Sợ thư tình không đủ nghĩa yêu đương
Tôi thay mực cho vừa màu áo tím....

Chả có gì.... sao lòng mình cũng thẹn
Đến ngưỡng ngừng bờ ngõ... hay là ai?
Trăm bức thư lót giấy kẻ dòng đôi
Mà nét chữ còn run (dù rất nhẹ)

Tôi đã viết hay chỉ thăm âu yếm kẻ
Tôi đã nhìn hay lặng lẽ say sưa?
Nên đêm vui sao cũng chớm buồn thưa
Và lo sợ khi lòng mừng quá đổi...

Rồi trách móc: trời không gần cho tay với
Và cả nàng hư quá, sao mà kiêu....
Nên đến trăm lần: "Nhất định mình chưa yêu..."
Hôm nay nữa....
nhưng lòng mình sao lạ quá.....

Gửi em dưới quê làng

Hồ Ngọc Sơn

Gửi H

Khi chiếc lá xa cành
Lá không còn màu xanh
Mà sao em xa anh
Đời vẫn xanh rời rợi?

Có gì đâu em ơi
Tình yêu là sự sống.

Anh đi xa bao núi
Tình em như khe suối
Lưu luyến và nhớ thương
Chảy theo anh khắp đường.

Anh đi xa càng xa
Tình em như cỏ hoa
Âu yếm và thiết tha
Theo anh dài nương rẫy.

Anh đi biệt tháng ngày
Tình em như sông dài...

Cho một ngày sinh

Đoàn Thị Tảo

Tặng chị Đoàn Lê

Thế là chị ơi!
Rụng bông gạo đỏ
Ô hay, trời không nín gió!
Cho ngày chị sinh.

Ngày chị sinh trời cho làm thơ,
Cho nét buồn vui bốn mùa trăn trở,
Cho làm một câu hát cổ,
Để người lý lời.

Vấn vương với sợi tơ trời!
Tình riêng bỏ chợ tình người đa đoan.

Tổng biệt hành

Thâm Tâm

Đưa người ta không đưa qua sông
Sao có tiếng sóng ở trong lòng?
Bóng chiều không thắm không vàng vọt
Sao đầy hoàng hôn trong mắt trong?

Đưa người, ta chỉ đưa người ấy
Một già gia đình, một dũng dũng...
- Ly khách! Ly khách! Con đường nhỏ
Chí lớn chưa về bàn tay không
Thì không bao giờ nói trở lại!
Ba năm mẹ già cũng đừng mong.

Ta biết người buồn chiều hôm trước
Bây giờ mùa hạ sen nở nốt
Một chị, hai chị cũng như sen
Khuyên nốt em trai dòng lệ sót

Ta biết người buồn sáng hôm nay
Trời chưa mùa thu, tươi lắm thay

Em nhỏ ngây thơ đôi mắt biếc
Gói tròn thương tiếc chiếc khăn tay...

Người đi? Ừ nhỉ! người đi thực!
Mẹ thà coi như chiếc lá bay
Chị thà coi như là hạt bụi
Em thà coi như hơi rượu cay.

1940

Nhớ

Nguyễn Đình Thi

Ngôi sao nhớ ai mà sao lấp lánh
Soi bước người chiến sĩ dưới ngàn cây
Ngọn lửa nhớ ai mà hồng đêm lạnh
Sưởi ấm người chiến sĩ giữa đèo mây.

Anh yêu em như anh yêu đất nước
Vết vạ đau thương tươi thắm vô ngần
Anh nhớ em mỗi bước đường anh bước
Mỗi tối anh nằm mỗi miếng anh ăn.

Ngôi sao nhớ ai mà sao không tắt
Chúng ta yêu nhau chiến đấu suốt đời
Ngọn lửa trong rừng bập bùng đỏ rực
Chúng ta yêu nhau, kiêu hãnh làm người.

Lời tỏ tình trên đảo Ông Đen

Nam Thiên

Anh nói yêu em buổi sáng mai này
Trên tiểu đảo bầu trời chan nắng ráo
Vết gai mới lại xước trên bầu áo
Để chỉ tình lại quẩn quýt đời ta
Chẳng phải buổi đầu mang nắng đi xa

Thuở chân ráo, chân trơn đặt lên vùng đất mới
Lán trại giăng hàng trên vùng nền đắp nổi
Chuyến ghe bước vào ngọt mát tin yêu
Ta đã cho nhau nắng sớm, mưa chiều
Dân kiện tướng quen chào nhau trong đại hội
Nên để sáng mai này ta nói
Những lời tỏ tình trên đảo Ông Đen
Khi đất có người, đất cũng có tên
Khi anh yêu em, trăng cứ rằm hạnh phúc
Tiếng chim lạ trên bãi bồi gọi giục
Đặt dấu chân mình lên dấu chân xưa
Để mai đây xanh mượt bóng dừa
Những lối thẳng đi vào tương lai mới

Nhớ đắp đập ngăn triều
Như mình đem thuỷ chung ngăn những điều gian dối
Dầu mặn, dầu phèn, cây trái chẳng chua ngoa
Sông muôn đời vẫn bù đắp phù sa
Lòng thấm thiết tình những người mở đất
Dấu ấn hào hoa một thời sung sức nhất
Một thời khát khao sự nghiệp, tình yêu
Anh tỏ tình, thành phố trông theo
Em-che-nón-tai-bèo-cười nghênh sóng nước
Buổi khisi sinh một nông trường có bao điều mơ ước
Lứa tuổi mình đến lúc nói yêu nhau.

Rừng xưa có già từ quan

Phạm Thiên Thu

Ta về rũ áo mây trôi
Gối trắng đánh giấc bên đồi dạ lan
Rừng xưa có già từ quan
Lên non tìm động hoa vàng ngủ say.

Ngựa xe qua ải sương này
Còn nghe nhận lạc kêu hoài bãi sông
Sóng xuôi gợn gợn mây hồng
Tiếng ca lạnh thấu hoàng hôn giục đò.

Hoa đào tưởng bóng đào xưa
Thuyền sang bến nọ dòng mờ khói vơi
Hoa dươn vàng nhạt sầu người
Ta về uống nước sông khuây khoả lòng.

Đưa nhau đổ chén rượu hồng
Mai sau em có theo chồng đất xa
Qua đò gõ nhịp chèo ca
Nước xuôi làm rượu quan hà chuốc say.

Ngày xưa Hoàng Thị

Phạm Thiên Thu

Em tan trường về
Đường mưa nhỏ nhỏ
Chim non giấu mỏ
Dưới cội hoa vàng

Bước em thênh thang
Áo tà nguyệt bạch
Ôm nghiêng cặp sách
Vai nhỏ tóc dài

Anh đi theo hoài
Gót giày thâm lặng
Đường chiều ứa nắng
Mưa nhẹ băng khuâng

Em tan trường về
Cuối đường mây đỏ
Anh tìm theo Ngộ
Dáng lau lách buồn

Tay nọ hoa thôn
Vương bờ tóc suối

Tìm lời mở nói
Lòng sao ngập ngừng
Lòng sao rưng rưng
Như trời mây ngợp
Hôm sau vào lớp
Nhìn em ngại ngần

Em tan trường về
Đường mưa nho nhỏ
Trao vội chùm hoa
Ép vào cuối vở
Thương ơi! Vạn thuở
Biết nói chi nguôi

Em mím môi cười
Anh mang nỗi nhớ
Hè sang phượng đỏ
Rồi chẳng gặp nhau
Ôi mối tình đầu
Như đi trên cát
Bước nhẹ mà sâu
Mà cũng nhoà mau
Tưởng đã phai màu
Đường chiều hoa cỏ
Mười năm rồi Ngộ
Tình cờ qua đây
Cây xưa vẫn gầy
Phơi nghiêng dáng đỏ
Áo em ngày nọ
Phai nhạt mấy màu

Chân tìm theo nhau
Còn là vang vọng

Đời như biển động
Xoá dấu ngày qua
Tay ngắt chùm hoa
Mà thương - mà nhớ!

Phố ơi muôn thuở
Giữ vết chân tình
Tìm xưa quần quanh
Ai mang bụi đỏ
Dáng em nhỏ nhỏ
Trong cõi xa vời
Tình ơi! Tình ơi!

Dặm về

Nguyễn Đình Tiên

Mai chị về em gửi gì không?
Mai chị về nhớ má em hồng
Đường đi không gió trời sao lạnh
Bụi vương ngang đầu mong nhớ mong.

Quê chị về xa tít dặm xa
Rừng thu chiều xao xác canh gà
Sương buông khắp lối đường muôn ngã
Ngựa lạc cảnh hoang, qua lướt qua.

Ngựa chị dừng bên thác trong veo
Lòng chị buồn khi nắng qua đèo
Nơi đây lá rạt vương chân ngựa
Hươu chạy theo đàn, theo gó theo.

Rừng thêm nhòa bóng nhớ hoang mang
Ngựa chị vừa qua thác sao vàng
Sao trôi đầy nước, rơi chân ngựa
Buồn dựng đôi mi, ngàn lại ngàn.

Đây thôn Vĩ Dạ

Hàn Mặc Tử

Sao anh không về chơi thôn Vĩ?
Nhìn nắng hàng cau, nắng mới lên,
Vườn ai mướt quá xanh như ngọc,
Lá trúc che ngang mặt chữ điền.

Gió theo lối gió, mây đường mây,
Dòng nước buồn thiu, hoa bắp lay.
Thuyền ai đậu bến sông trăng đó?
Có chở trăng về kịp tối nay?

Mơ khách đường xa, khách đường xa,
Áo em trắng quá nhìn không ra
Ở đây sương khói mờ nhân ảnh
Ai biết tình ai có đậm đà?

Tình quê

Hàn Mặc Tử

Trước sân anh thơ thần
Đăm đăm trông nhận về
Mây chiều còn phiêu bạt
Lang thang trên đồi quê.

Gió chiều quên ngừng lại
Dòng nước quên trôi đi
Ngàn lau không tiếng nói
Lòng anh dường đê mê.

Cách nhau ngàn vạn dặm
Nhớ chi đến trắng thề
Dầu ai không mong đợi
Dầu ai không lắng nghe.

Tiếng buồn trong sương đục
Tiếng hờn trong lũy tre
Dưới trời thu man mác
Bàng bạc khắp sơn khê.

Dầu ai bên bờ liễu
Dầu ai dưới cành lê
Với ngày xuân hờ hững
Cố quên tình phu thê.

Trong khi nhìn mây nước
Lòng xuân cũng náo nề.

Nụ hoa vàng mùa xuân

Kim Tuấn

Anh cho em mùa xuân
Nụ hoa vàng mới nở
Chiều đông nào nhung nhớ
Đường lao xao lá đầy
Chân bước mòn vĩa phố
Mắt buồn vin ngọn cây

Anh cho em mùa xuân
Mùa xuân này tất cả
Lộc non vừa trẩy lá
Thơ còn thương cõi đời
Con chim mừng ríu rít
Vui khói chiều chơi vơi

Đất mẹ gầy cỏ lúa
Đồng ta xanh mấy mùa
Con trâu từ đồng cỏ
Giục mõ về rộn khuya
Ngoài đê điều thẳng cánh

Trong xóm vang chuông chùa
Chiều in vào bóng núi
Câu hát hò văng đưa
Tóc mẹ già mây bạc
Trăng chờ sau liếp dừa
Con sông dài mấy nhánh
Cát trắng bờ quê xưa...

Anh cho em mùa xuân
Bàn tay thơm sữa ngọt
Dãi đất hiền chim hót
Người yêu nhau trọn đời
Mái nhà ai mới lợp
Trẻ đùa vui nơi nơi
Hết buồn mưa phố nhỏ
Hẹn cho nhau cuộc đời
Khi hoa vàng sắp nở
Trời sắp sang mùa xuân
Anh cho em tất cả
Tình yêu non nước này
Bài thơ còn xao xuyến
Nắng vàng trên ngọn cây...

Vàm Cỏ Đông

Hoài Vũ

Ở tận sông Hồng em có biết
Quê hương anh cũng có dòng sông
Anh mãi gọi với lòng tha thiết:
Vàm Cỏ Đông! Oi Vàm Cỏ Đông!

Đây còn sông xuôi dòng nước chảy
Bốn mùa soi từng mảnh mây trời
Từng ngọn dừa gió đưa phe phẩy
Bóng lồng trên sóng nước chơi vơi.

Đây con sông như dòng sữa mẹ
Nước về xanh ruộng lúa, vườn cây
Và ăn ấp như lòng người mẹ
Chở tình thương trang trải đêm ngày.

Đây con sông như dòng lịch sử
Sáng ngời tên từ thuở cha ông
Đã bao phen đoàn quân cảm tử
Vùi đáy sông xác giặc tanh nồng.

Ơi Vàm Cỏ Đông! Ơi con sông,
Nước xanh biêng biếc chẳng thay lòng
Đuổi Pháp đi rồi, nay đuổi Mỹ
Giặc đi đời giặc, sông càng trong.

Có thể nào quên những đêm thâu
Thức với sao đêm, anh đánh tàu
Má đêm cơm nóng ra công sự
Nghe tàu Mỹ rú, giục "ăn mau".

Có thể nào quên cô gái thơ
Bơi xuống thoăn thoắt dưới trăng mờ
Đưa đoàn "Giải phóng" qua sông sớm
Bên sông, bót giặc đứng sờ sờ.

Có thể nào quên những con người
Tóc còn xanh lắm, tuổi đôi mươi
Dám đổi thân mình lấy tàu giặc
Nụ cười khi chết vẫn còn tươi

Vàm Cỏ Đông đây, ta quyết giữ
Từng mái nhà nép dưới rặng dừa
Từng thửa ruộng ngời đen màu mỡ
Từng mối tình hò hẹn sớm trưa...

Ở tận sông Hồng, em có biết
Quê hương anh cũng có dòng sông
Anh mãi gọi với lòng tha thiết:
Vàm Cỏ Đông! Ơi Vàm Cỏ Đông!

Đợi

Vũ Quân Phương

Anh đứng trên cầu đợi em
Dưới chân cầu nước chảy ngày đêm
Ngày xưa đã chảy, sau còn chảy
Nước chảy bên lòng, anh đợi em

Anh đứng trên cầu nắng hạ
Nắng soi bên ấy lại bên này
Đợi em. Em đến? Em không đến?
Nắng tắt, còn anh đứng mãi đây!

Anh đứng trên cầu đợi em
Đứng một ngày đất lạ thành quen
Đứng một đời đất quen thành lạ
Nước chảy... kia em, anh đợi em.

Hai sắc hoa ti gôn

T.T.KH

Một mùa thu trước, mỗi hoàng hôn
Nhặt cánh hoa rơi chẳng thấy buồn
Nhuộm ánh nắng tà qua mái tóc,
Tôi chờ người đến với yêu đương

Người ấy thường hay ngấm lạnh lòng
Dải đường xa vút bóng chiều phong
Và phương trời thăm mờ sương, cát,
Tay vít dây hoa trắng cạnh lòng.

Người ấy thường hay vuốt tóc tôi
Thở dài những lúc thấy tôi vui
Bảo rằng: "Hoa, đáng như tim vỡ,
Anh sợ tình ta cũng vỡ thôi!"

Thuở đó, nào tôi đã biết gì
Cánh hoa tan tác của sinh ly
Cho nên cười đáp: "Màu hoa trắng
Là chút lòng trong chẳng biến suy"

Đâu biết lần đi một lữ làng,
Dưới trời đau khổ, chết yêu đương.
Người xa xăm quá! Tôi buồn lắm,
Trong một ngày vui pháo nhuộm đường...

Từ đây thu rồi, thu, lại thu,
Lòng tôi còn giá đến bao giờ?
Chồng tôi vẫn biết tôi thương nhớ...
Người ấy, cho nên vẫn hững hờ.

Tôi vẫn đi bên cạnh cuộc đời
ái ân lạt lẽo của chồng tôi,
Mà từng thu chết, từng thu chết
Vẫn dấu trong tim bóng "một người"

Buồn quá! Hôm nay xem tiểu thuyết
Thấy ai cũng ví cánh hoa xưa
Sắc hồng tựa trái tim tan vỡ
Và đỏ như màu máu thấm pha!

Tôi nhớ lời người đã bảo tôi
Một mùa thu trước rất xa xôi...
Đến nay tôi hiểu thì tôi đã,
Làm lỡ tình duyên cũ mất rồi!

Tôi sợ chiều thu phớt nắng mờ,
Chiều thu, hoa đỏ rụng. Chiều thu
Gió về lạnh lẽo chân mây vắng,
Người ấy sang sông đứng ngóng chờ.

Nếu biết rằng tôi đã lấy chồng
Trời ơi! Người ấy có buồn không?
Có thâm nghĩ tới loài hoa... vỡ?
Tựa trái tim phai, tựa máu hồng?

Thơ viết ở biển

Hữu Thỉnh

Anh xa em
Trăng cũng lẻ
Mặt trời cũng lẻ
Biển vẫn cậy mình dài rộng thế
Vắng cánh buồm một chút đã cô đơn

Gió không phải là roi
mà vách núi phải mòn
Em không phải là chiều
mà nhuộm anh đến tím
Sóng chẳng đi đến đâu
nếu không đưa em đến
Dù sóng đã làm anh
Nghiêng ngả
Vì em.